

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XI. Libro Josue,

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

vidi posse puto, ita ut pars prior ad Christum, posterior ad Davidem referatur. Cuiusmodi multa vaticinia bipertito interpretanda in sacris Libris occurrunt. Ut ut est, hæc certe Balaami prædictio, atque item illa Jacobi Patriarchæ, tam perspicua Origini visæ sunt, ut alias quidem in Lege typice & obscure Christum præsignificantes reperire se posse diceret, quæ vero duabus hæc manifestiores essent, apud Mosem extare profus nullas.

Orig. in Jobi.
Tom. 14.

X. Verumtamen clara hæc quoque sunt è Deuteronomio: *Prophetam de gente tua, & de fratribus tuis sicut me suscitabit tibi Dominus Deus tuus: ipsum audies, ut petisti à Domino Deo tuo in Horeb, quando concio congregata est, atque dixisti, Ultra non audiam vocem Domini Dei mei, & ignem hunc maximum amplius non videbo, ne moriar. Et ait Dominus mihi, Bene omnia sunt locuti: Prophetam suscitabo eis de medio fratrum suorum similem tui, & ponam verba tua in ore ejus, loquenturque ad eos omnia que præcepere illi. Qui autem verba ejus, que loquetur in nomine meo, audire noluerit, ego ultor existam.* Variè hæc interpretantur Judæi: quidam, quorum princeps Aben Ezra, Josuam Mosis successorem designatum volunt; Davidem Herbanus Judæus in Disputatione cum Gregentio; alii Jeremiam, qui populum iisdem, quibus Moses, verbis & argumentis adhortabatur; Kimchi & Jarchi, omnes Prophetas, atque ita numero singulari vim *οὐδὲν ἴστω* tribuunt. Nos uni Christo convenire ea statuimus, Petri & Stephani auctoritate ducti, qui ad publicos Judæorum conventus verba facientes Christi venturi prædictionem his contineri declarant. Quod profecto non fecissent nisi id jam vulgata & tralatitia persuasione creditum Judæis esse scissent. Cum præsertim in Midrasch Ecclesiastæ prædictionis sententia reperiatur his concepta verbis: *Qualis primus Redemptor, talis Redemptor postremus.* Et res ipsa id suadebit, si introspexerimus. Nam si stamus verbis, neque vim facimus sententiæ, unicus Propheta exiturus hic prædicitur, non plures: deinde quominus Prophetarum aliorum quemquam Mosis similem fuisse dicamus, ista obstant è postremo capite Deuteronomii: *Et non surrexit ultra Propheta in Israël sicut Moses.* Itaque Rabbiorum doctissimus & solertissimus Maimonides, tum in suis Misnæ Explanacionibus, tum & in libro Jad, quatuor rebus Mosis Prophetiam & miracula illis Prophetarum reliquorum excellere docet. Quod & deinde iteratim More Nevochim, ex quo libro idonea multa ad complures Scripturæ sacræ solvendo nodos subsidia comparari possunt. Jesum autem inter & Mosem quanta intercesserit similitudo, fuisse docet Eusebius libro Demonstrationis tertio, accurata inter utrumque instituta comparatione. Merito ergo Eulogius Alexandrinus Episcopus coacta Alexandriæ Synodo, & excussa Samaritanorum controversia super hoc prædicto Deuteronomii, quod alii Josuæ, alii Dositheo Samaritano accommodabant, utramque damnavit sententiam, & Jesum Christum illic notatum esse definivit, ut ex ejus libris refert Photius. Non alio autem respexisse videtur Aggæus, quam ad hunc Deuteronomii locum, cum dixit: *Verbum quod pepigi vobiscum, cum egrederemini de terra Ægypti, & spiritus meus erit in medio vestrum, nolite timere. . . . . Et movebo omnes gentes, & veniet desideratus cunctis gentibus.*

Deuteronomio.
Deut. 18. 15, & seq.

Act. 1. 22; &
7. 57.

Deut. 34. 10.

Phot. Cod. 119.
Agg. 1. 7, 8.

Libro Josue;

XI. Eximia in Josua constat Christi effigies. Ut ille successit Mosis, ita Mosaicæ Legi Messia lex suffici debuit: ut Josue Israëliticæ genti præfuit, cum ad præliandum procederent, ita Messia ductu magna bella se feliciter confecturos sperant Judæi: ut errantes & extorres Israëlitas in promissam Chanaanitidem terram induxit Josue; ita per Messiam se Judæi in avitas sedes restitutum iri confidunt. Multo plura vero nos Christiani in Jesu Messia nostro signa ac notas reperimus, quibus Josuæ consimilis est: verum eas in Propositione nona colligemus. Hic vero forsitan mirabitur Lector, quæ causa sit cur cum septima hac Propositione ostendendum tantummodo susceperim multas inesse Veteri Testamento prophetias de Messia, nondum vero probare aggressus sim Jesum esse Messiam, hanc tamen disputationem velut in antecessum & ante constitutum tempus delibem. Sciat autem ille duplici modo spectari posse Christum Jesum, vel tanquam Christum, eum videlicet cui hoc à Deo munus impostum sit, nulla personæ ipsius ratione habita, vel tanquam Jesum, certum hunc nempe hominem, his prognatum parentibus, hac ortum patria, hoc tempore natum, qui se Christum ferens hæc atque illa præstitit, atque hæc demum morte interiit. Hæc nos Propositione nona persequemur. Nunc vero ea tantum observamus in Jesu, quæ ad Messia munia pertinent. Is cum se Messiam esse, atque has sibi partes à Deo fuisse datas palam profiteretur, ea haud dubie gessit, quæ à Messia, juxta Prophetarum prædictiones, gerenda esse, non credidit solum, sed & omnes credere scivit. Hæc si vaticiniis Prophetarum consentiunt, recte concludimus utique haberi in Veteri Testamento prophetias de Messia. Cum improbissimus ille planus Ben Cuziba Messias haberi vellet, Bar-Cochebam se nomine dixit, hoc est, Filium stellæ, quod

nempe Messiae prænuntiam & haberi & esse sciret Balaami prophetiam, qua ex Jacob orituram esse stellam prænuntiavit. Hinc profecto colligere licet Messiam hoc oraculo à Balaamo esse prædictum. Similis est nostra in dissimili Christi Jesu causa ratiocinatio: qui jure an injuria Messiae titulos ac decus sibi arrogaverint, inferius, ut dixi, disputabitur.

Libris Regū & Paralipomenon,
Ebr. 1. 5.
2. Sam. 7. 12.
& seq.
1. Par. 17. 11.
14. & 22. 6. &
28. 2. & seq.
Luc. 1. 31, 33.

XII. Christi dignitatem prædicans Paulus in Epistola ad Ebræos, sic disserit: *Cui enim dixit aliquando Angelorum (Deus,) Filius meus es tu, ego hodie genui te: & rursum: Ego ero illi in Patrem, & ipse erit mihi in Filium? D.* promta sunt postrema hæc è secundo Samuelis: *Cumque completi fuerint dies tui, & dormieris cum patribus tuis, suscitabo semen tuum post te, quod egredietur de utero tuo, & firmabo regnum ejus: ipse ædificabit domum nomini meo, & stabiliam thronum regni ejus usque in sempiternum. Ego ero ei in Patrem, & ipse erit mihi in Filium:* quæ *אֵשֶׁת לֵאמֹר* in Priore Paralipomenon repetita extant. Id vaticinium ex eo genere est, cui mo typicè diximus inesse significationem, quarum altera Salomonem, qui Christi typus fuit, propius respicit, altera Christum, vel potius quædam Salomoni, Christo quædam, nonnulla utriusque tribuenda sunt. Conveniunt ista quidem soli Christo: *Stabiliam thronum regni ejus usque in sempiternum:* tum & ista quæ subnexa sunt: *Et fidelis erit domus tua, & regnum tuum usque in æternum ante faciem tuam, & thronus tuus erit firmus jugiter.* Ad quæ videtur allussisse Angelus Gabriel, cum sic sanctam Virginem Mariam alloqueretur: *Hic eris magnus, & Filius Altissimi vocabitur, & dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus, & regnabit in domo Jacob in æternum, & regni ejus non erit finis.* Unius autem Salomonis hoc est, quod statim subjicitur: *Si inique aliquid gesserit, arguam eum in virga virorum.* Pertinet vero ad utrumque, Davide prognatum esse, Dei filium esse, Salomonem quidem adoptione per Christum, Christum ipsum natura, & Deo domum ædificare.

Libro Job,
August. epist. ad Hier.
Job 19. 23, &
31.

XIII. Jobo etiam, quem Prophetam merito Augustinus appellat, memoratus est Christus: nam velut rem aliquam magnam nuntiaturus sic præfatur: *Quis mihi tribuat ut scribantur sermones mei? Quis mihi det ut exarentur in libro silo ferreo, & flumini lamina, vel celis sculptantur in silice?* Tum deinde præclarum hoc edit oraculum: *Scio enim quod Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terra surrecturus sum: & rursum circumdabor pelle mea, & in carne mea videbo Deum meum: quem visurus sum ego ipse, & oculi mei conspexerunt, & non alius: reposta est hæc spes mea in sinu meo.* Sic quidem Vulgata: at Ebraica aliter: *Et ego novi Redemptorem meum vivere, & novissime super pulverem staturum.* Ex his Christum carnem assumpturum, & mortuos suscitatum in aperte docetur in Thargum, & in Interpretatione Syriaca, & in Arabica. Ita intellexit R. Haecadosch in Revelante arcana. Ita sumitur & in Bersith Ketanna. Unde extat Grotii hallucinatio, qui nunquam hæc Judæos ad excitationem à mortuis revivisse affirmat. Redemptorem, sive, ut Ebraica habent, *מִשְׁמָנִי*, Messiam exponunt Rabbinii. Sic Aben Ezra in Isaia caput quinquagesimum nonum, comma vicesimum. *מִשְׁמָנִי* præterea propinquum, sive cognatum sonat, quod ei competat jus redimendi res propinqui venditas; atque hoc sensu Christus videtur à Jobo dictus *מִשְׁמָנִי*, quod assumpta natura humana frater noster sit effectus. Hanc significationem secutum esse Theodotionem testator Chrysostomus. Jure ergo *מִשְׁמָנִי* appellatur Christus, & quod consanguineus noster sit, & quod Redemptor. Novissimum ait super terram staturum; quem admodum & in Apocalypsi se esse ait Christus Alpha & Omega, primum & novissimum, principium & finem. Quo pertinet istud Isaia: *Hæc dicit Dominus rex Israël, & Redemptor ejus Dominus exercituum: Ego primus, & ego novissimus, & absque me non est Deus.* Eximiam præterea Christi venturi figuram in se expressisse Jobum recte observarunt Polychronius, & alter incertus qui Hieronymo conjunctus est, & Beda à Mariano Victorio esse creditur: atque is collegit multa, quibus illa Christum inter & Jobum constat similitudo.

Libro Psalmorum,
1. Reg. 23. 2.
Luc. 24. 44.
Apoc. 3. 7.

VI. Etsi Psalmorum librum inter Propheticos haudquaquam ponunt Judæi, sed inter eos quos *כְּתוּבֵי נְבִיִּים* appellant, Græci Hagiographos; pleraque tamen de Christo prophetice dicta extare in eo non dissentent. Spiritus quidem sancti dictata referre se professus est David, cum dixit: *Spiritus Domini locutus est super me, & sermo ejus per linguam meam: dixit Deus Israël mihi, locutus est fortis Israël.* At Christus Jesus in Lege, Prophetis, & Psalmis prædictiones de se haberi asserverat. Is est nempe *Sanctus & Verus Apocalypseos, qui habet clavem David; qui aperit, & nemo claudit; claudit, & nemo aperit;* clavem nempe eam, quam abstulisse Legis peritos conqueritur Jesus, ne introirent ipsi, aliove introire sinerent, videlicet vaticiniorum intelligentiam, ac Davidicorum præcipue, quæ paucis ante Christum cognita, à paucioribus etiam in vulgus celebrata & exposita, à Christo Jesu demum & mente intellecta & ipsa re completa